

Bruno Jasjenski
(1901-1939)

CIPELA U RUPICI NA REVERU

Izlizao sam donove u celodnevnoj jurnjavi,
Sada sam sunčan, pun samopouzdanja i radosti.
Idem mlad, genijalan, držeći ruke u džepovima,
Pravim korake od sedam milja, kao svet poletne.

Neću se zaustaviti ni na jednom raskršću, ni vrstokazu,
Jer me nešto večno, motorično napred nosi.
Mimoilazim strašila u elegantnim slamnim šeširima,
Svima se ljubazno klanjam i ćebad im popravljam.

U parkosenci kroketaši – nekakav miting damski.
Diskutuju o umetnosti, otkrivajući svoj slučaj.
One još uvek ne znaju da pre nego što je nastao Jasjenski,
Da su Tetmajer i Staf bespovratno umrli.

One još uvek ne znaju, one još uvek veruju.
Poezijnost, futurizam – nepoznata i X.
Gospodice, hajde da trčimo, glavice da osvežimo –
Više će vam posle ručka jour-fixe prijati.

Nekud prolete automobil u belim oblacima benzina,
Zašuštao je na vetru lepršavi šal.
Bajka mi je otperjala iza gora i dolina
Ali nekako mi ničeg nije žao, mada trebalo bi...

Tako mi je dobro, tako se osećam svoj i srce mi grohoće.
Same noge me nekud nose – šta će mi da znam, gde?
Idem mlad, genijalan i nosim CIPELU U RUPICI NA REVERU,
onima koji me ne mogu stići poput eha reći ću – Adieu! –

Iz zbirke *Cipela u rupici na reveru*, 1921.